

Arrest

nr. 325 990 van 29 april 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2025 met referentnummer 125480.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 17 april 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader.

Op 17 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 301 963 van 20 februari 2024.

Verzoeker dient op 15 juli 2024 opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische vader.

Op 2 januari 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 januari 2025. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.07.2024 werd ingediend door:

Naam: S. (...)

Voorna(a)m(en): R. (...) T. (...) S. (...)

Nationaliteit: Irak

Geboortedatum: (...) 1990

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de vierde keer gezinshereniging aan met zijn Belgische vader I. (...) T. (...) S. (...) ((...)), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen, is specifiek voorzien in art. 40ter, §2, 2° dat het om rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 18 jaar óf die te hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene diende reeds op 30.09.2022, 17.04.2023 en op 18.03.2024 een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde referentiepersoon. Al deze aanvragen werden geweigerd. Betrokkene tekende beroep aan tegen de bijlage 20 van 17.04.2023 hetwelk op 20.02.2024 werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Arrest nr. 301 963).

Ter staving van het ten laste zijn legde betrokkene in het verleden de onderstaande documenten voor:

- *'International protection applicant card' n°(...) dd. 03.02.2020 waaruit blijkt dat betrokkene op 01.02.2019 asiel aanvraag in Griekenland*
- *Attest 'proof of awareness for debt to the public' dd. 19.06.2020 vanwege het IAPR (Independent Authority for Public Revenue, een Griekse organisatie die strijd tegen belastingsontruiking) waaruit blijkt dat betrokkene zich bewust is van zijn verplichtingen tegenover de belastingadministratie*
- *Attest dd. 15.05.2023 vanwege de regionale regering en ministerraad van Koerdistan (directoraat van onroerend goed in Sumel) waarin verklaart wordt dat er op datum van het attest en binnen de grenzen van het directoraat geen onroerende eigendommen geregistreerd staan op naam van betrokkene en diens moeder*
- *Bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 28.02.2019, 14.05.2019, 31.05.2019, 14.06.2019, 27.06.2019, 12.07.2019, 26.07.2019, 16.08.2019, 31.08.2019, 16.09.2019, 01.10.2019, 23.01.2020, 21.02.2020, 16.03.2020, 12.05.2020, 19.06.2020 en 17.07.2020*
- *Attest dd. 09.06.2023 waaruit blijkt dat referentiepersoon en betrokkene op datum van het attest geen leefloon of financiële steun ontvangen vanwege het OCMW Herentals*
- *Attest CM dd. 26.04.2023 waaruit blijkt dat betrokkene werd ingeschreven als persoon ten laste bij de referentiepersoon: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.*

In het kader van deze aanvraag voegt betrokkene hier nog een attest aan toe van het Real Estate Registration Office van de Iraakse overheid waarin verklaard wordt dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Irak en over geen eigendomsrechten beschikt (dd. 15.05.2024). De relevantie van dit attest kan echter niet worden vastgesteld. Het document werd namelijk opgemaakt jaren nadat betrokkene Irak heeft verlaten. Niets sluit uit dat betrokkene zijn eigendom(men) verkocht alvorens zijn vertrek uit het land. Het

onvermogen van betrokkene in het land van herkomst wordt dan ook niet afdoende aangetoond met dit document.

Aangezien het bovenstaande document het enige nieuwe element is dat werd toegevoegd aan de aanvraag en aldus niet afdoende aantoont dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst, dient tot dezelfde conclusie gekomen te worden als bij de aanvraag van 17.04.2023 (bijlage 20 dd. 17.10.2023): Betrokkene toont met de voorgelegde stortingen en de Iraakse documenten niet aan financieel afhankelijk te zijn van de referentiepersoon. De geldstorting hebben immers betrekking op de periode na vertrek uit Irak toen verzoeker in Griekenland zou verbleven hebben. Wat betreft het attest vanwege de nationale regionale regering en ministerraad van Koerdistan (15.05.2023), dit attest sluit niet uit dat betrokkene beschikt over onroerende goederen buiten de grenzen van het Sumel directoraat. Bovendien worden er geen documenten voorgelegd met betrekking tot eventuele andere bronnen van inkomsten in Irak of Griekenland waardoor het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst niet afdoende is aangetoond. Te meer aangezien enerzijds uit de asielaanvraag van betrokkene kan blijken dat hij verklaarde economisch actief te zijn geweest in Irak en anderzijds uit het Grieks document proof of awareness for debt tot he public zou afgeleid kunnen worden dat betrokkene ook in Griekenland economisch actief was – bewijs van het tegendeel ligt niet voor. Ten slotte blijkt ook dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België ook tewerkgesteld is geweest.

Betrokkene toont niet aan reeds in het land van herkomst en tot op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon en voldoet aldus niet aan de voorwaarden van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische vader. Het betreft een aanvraag cf. artikel 40ter cf. artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die heb begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

6.

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van “het ten laste zijn” in hoofde van referentiepersoon bewezen. In het kader van huidige aanvraag heeft hij zijn dossier gestaafd met krachtige bewijsstukken die deze tenlasteneming aantonen.

Er werden in deze zin (!) 17 bewijzen van geldverzendingen overgemaakt in de periode 2019-2020. Het gaat om een periode van bijna 2 jaar voorafgaand aan de (eerste) aanvraag gezinshereniging!

Deze geldverzendingen gebeurden tijdens de periode dat verzoeker Irak reeds was ontvlucht en hij in Griekenland verbleef, alwaar hij ook een verzoek om internationale bescherming doorliep. Hij was toen behoeftig en werd financieel gesteund door de referentiepersoon, waarvan de geldverzendingen het bewijs vormen.

Verwerende partij aanvaardt Griekenland niet als herkomstland, doch dit is incorrect. Voor een derdelander die verklaart ten laste te zijn van de Unieburger, is het ‘land van herkomst’ (dit kan een lidstaat of een derde land zijn) de staat waar hij verbleef op het ogenblik dat hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen, i.e. Griekenland. Dat heeft het Hof van Justitie bevestigd in het arrest Rahman (Conclusie advocaat-generaal BOT van 27 maart 2021 bij de zaak C-83/11, Rahman, §91; HvJ (GK) 5 september 2012, nr. C-83/11, Rahman, §31. De RvV heeft al meermaals bevestigd dat het ‘land van herkomst’ dus niet noodzakelijk het land van nationaliteit van het derdelands familielid of de Unieburger hoeft te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt (dus in casu niet België, doch Griekenland kan wel degelijk beschouwd worden als ‘land van herkomst’) (RvV 15 februari 2017, nr. 182.287; RvV 21 februari 2017, nr. 182.559; RvV 24 februari 2017, nr. 182.881; RvV 24 februari 2017, nr. 182.898; RvV 6 maart 2017, nr. 183.360). Dat verzoeker nooit langdurig legaal verblijf heeft genoten in Griekenland, mag daarbij niet ter zake doen, daar het Hof van Justitie stelt dat het vereisen van een voorafgaand wettelijk verblijf van het derdelands familielid in een andere lidstaat in strijd is met de Richtlijn 2004/38 (HvJ (GK) 25 juli 2018, nr. C-127/08, Metock, §5354; Europese Commissie, Verslag van 10 december 2008 Commissie aan Europees Parlement en Raad over de toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, Brussel, 2008, COM(2008) 840 definitief, 4.).

In het kader van de huidige aanvraag blijkt volstrekt duidelijk wie de afzender was van alle geldverzendingen nl. de referentiepersoon zelf.

De geldverzendingen dateren dus van vóór de aanvraag gezinshereniging en werden verzonden door de referentiepersoon aan verzoeker, in het land van herkomst, weliswaar in Griekenland toen verzoeker de internationale bescherming heeft aangevraagd. Het gaat om een periode van bijna 2 jaar, waarin systematisch – en dus op regelmatige basis (quasi elke maand) – gelden werd overgemaakt aan verzoeker in Griekenland (= land van herkomst). Gelet op de frequentie en de consequentie van deze geldverzendingen, dient men dit wel degelijk te beschouwen als een regelmatig inkomen voor verzoeker om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud.

Verwerende partij betwist de regelmatigheid van deze geldverzendingen niet; doch stelt dat deze niet relevant zijn gelet op het gegeven dat verwerende partij ‘Griekenland’ onterecht (zie supra) niet aanvaardt als herkomstland.

Verwerende partij dient louter te beoordelen of de voorwaarden van de wet werden voldaan, i.e. of er een effectieve financiële afhankelijkheidsrelatie bestond en dus het ‘ten laste’ zijn is bewezen.

Verwerende partij dient haar eigen opsomming bij de hand te nemen en vast te stellen dat het gaat om maar liefst 17 geldverzendingen gedurende een periode van bijna 2 jaar voorafgaand aan de gezinshereniging.

7.

Verzoeker wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende.

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst, doch wordt dit door verwerende partij als niet afdoende beschouwd.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting.

8.

Verzoeker toonde tevens zijn onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Zo legde hij de volgende stukken voor:

- *International protection applicant card + proof of awareness for debt to the public: hieruit blijkt dat verzoeker inderdaad asiel aanvraag in Griekenland: verzoeker ontvluchtte zijn land zonder enige vorm van middelen of bezittingen en was dus behoeftig in Griekenland, hetgeen uit blijkt uit het feit dat hij financieel gesteund werd door de referentiepersoon eens hij in Griekenland verbleef;*
- *Attest uit Koerdistan waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen bezit in het directoraat van Sumel.*

Ook dit laatste attest aanvaardt verwerende partij niet omdat het niet zou aantonen dat verzoeker geen onroerende goederen bezit buiten de grenzen van dit directoraat.

Hierin wordt geattesteed dat verzoeker geen enkel onroerend goed bezit in zijn herkomstland voor zijn vertrek uit Irak. In zijn vorige bijlage 20 werd dit attest ook niet aanvaard omdat het volgens verwerende partij geen bewijs van onvermogen/ of ontbreken van inkomsten zou aantonen, quod non!

Deze attesten tonen ontegensprekelijk aan dat verzoeker géén enkel onroerend goed had of heeft en hieruit kan worden afgeleid dat hij weldegelijk onvermogen was.

Het is eveneens zéér frappant dat huidige beslissing een (!) exacte kopie betreft van de vorige bijlage 20!

9.

Het is nochtans zeer duidelijk dat verzoeker op alle mogelijke manieren heeft aangetoond dat hij enerzijds ten laste was van de referentiepersoon gedurende een periode van bijna 2 jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en anderzijds dat hij deze materiële steun nodig had om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien, daar hij duidelijk onvoldoende vermogen was in zowel Irak als Griekenland.

De bewijslast ligt bij hem in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (eigen onderlijning):

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling dat de voorgelegde attesten ‘niet relevant’ zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de ‘voorgaande jaren’ en niet handelen over ‘andere delen van Marokko’, is kennelijk onredelijk.”

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 (eigen onderlijning):

“Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).”

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 (eigen onderlijning):

“Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.”

10.

Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Verzoeker heeft aldus wel degelijk een financiële afhankelijk aangetoond ten opzichte van de referentiepersoon, aan de hand van de bovenstaande documenten waaronder de geldverzendingen.

Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst (= Griekenland) over onvoldoende inkomsten beschikte om in zijn eigen levensbehoeften te voorzien, is het duidelijk dat verzoeker wel degelijk op deze financiële steun was aangewezen om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker in het land van herkomst (= Griekenland; zie supra).

Tevens vereist het begrip ‘ten laste’ hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak. Dat stelde uw Raad in een arrest van 26 oktober 2018 (nr. 211.725). Uw Raad oordeelde in dit arrest dat de verzoeker al de inspanning leverde om aan te tonen dat zij in Frankrijk geen belastingen op inkomsten moest betalen in 2016 (net zoals verzoeker dit in casu aantoont). Bovendien vereist de kern van het begrip ‘ten laste’ zijn volgens uw Raad vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Het betreft een beoordeling van een feitelijke situatie. Kenmerkend hierbij is de omstandigheid dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.

Ook blijkt uit rechtspraak van het HvJ dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, dit al een reële situatie van afhankelijkheid aantoont. Een bewijs van onvermogen dient volgens die rechtspraak als bijkomend te worden beschouwd en kan vaak moeilijk geleverd worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Gelet op de regelmatige geldverzendingen is er aldus voldoende aangetoond dat verzoeker gesteund werd door zijn vader om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften. Het feit dat verzoeker ook nog eens aantoont met alle middelen van recht dat hij onvermogen was, is in deze bijkomstig, doch evenwel een extra bewijs van zijn nood aan financiële hulp.

Verzoeker heeft op afdoende wijze zijn onvermogenheid aangetoond aan de hand van de besproken attesten. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel onroerend goed beschikte én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond. Ook in België is verzoeker trouwens onvermogen, daarvoor brengt hij een attest van het OCMW bij.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste waren van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Het middel is dan ook gegrond.

11.

Tot slot heeft verzoeker tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen/woongelegenheid beschikt om verzoeker inderdaad ten laste te nemen.

Hiertoe werden loonfiches, attest 'geen steun OCMW' en bewijs ziektekostenverzekering voorgelegd.

De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoeker ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds deed in de jaren voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zonder enig probleem.

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van het vertrouwensbeginsel, hij zet echter niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker moet worden geweigerd omdat hij niet aantoonde dat hij reeds van in het land van herkomst en tot op heden ten laste is van de referentiepersoon. Verweerder bespreekt voor elk van de voorgelegde documenten, zoals onder meer de geldstortingen en het attest van het *Real Estate Registration Office*, waarom zij niet aantonen dat er reeds van in het land van herkomst en tot aan het indienen van de gezinsherenigingsaanvraag een afhankelijkheidsrelatie bestond.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg, namelijk zijn vader, indiende met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker ouder is dan 18 jaar, moet hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon en dit van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. De Raad benadrukt dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘ten laste’ zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In casu wordt de aanvraag gezinshereniging geweigerd op grond van twee autonome determinerende motieven. In eerste instantie motiveert verweerder dat uit de voorgelegde geldstortingen en Iraakse documenten niet blijkt dat verzoeker financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Wat de geldstortingen betreft, merkt verweerder op dat deze betrekking hebben op de periode na vertrek uit Irak, toen verzoeker in Griekenland verbleef. Wat betreft het attest vanwege de regionale regering en ministerraad van Koerdistan van 15 mei 2023, waaruit volgens verzoeker zijn onvermogen in Irak moet blijken, oordeelt verweerder dat uit dit attest slechts blijkt dat verzoeker niet over enig onroerend goed beschikt binnen de grenzen van het directoraat Sumel. Dit attest sluit bijgevolg niet uit dat verzoeker wel onroerende goederen bezit buiten de grenzen van dit directoraat. Er werden evenmin documenten overgemaakt met betrekking tot eventuele andere bronnen van inkomsten in Irak of Griekenland waardoor het onvermogen van verzoeker in zijn land van herkomst niet afdoende is aangetoond. Wat betreft het nieuwe attest van het *Real Estate Registration Office*, oordeelt verweerder dat dit document dateert van na verzoekers vertrek uit Irak en aldus niet kan worden uitgesloten dat verzoeker zijn eigendommen heeft verkocht vooraleer het land te verlaten.

In tweede instantie baseert verweerder zijn beslissing op het gegeven dat verzoeker weldegelijk in staat is om te werken. Zo motiveert hij dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft verklaard dat hij in Irak economisch actief was. Ook legde verzoeker een Grieks document ‘proof of awareness for debt to the public’ voor, waaruit verweerder afleidt dat hij in Griekenland economisch actief is geweest. Minstens ligt een bewijs van het tegendeel niet voor. Tenslotte merkt verweerder nog op dat verzoeker ook in België tewerkgesteld is geweest.

Net zoals de Raad heeft geoordeeld in haar arrest nr. 301 963 van 20 februari 2024, moet ook hier worden vastgesteld dat verzoeker dit laatste motief geenszins betwist. Hij betwist niet dat hij in Irak, Griekenland en België economisch actief was. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk of onwettig dat verweerder in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoont dat deze niet ten laste is van de referentiepersoon. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door verzoeker werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag. Er zo over oordelen zou ertoe leiden dat het enkele feit dat de aanvrager in het verleden ooit ten laste is geweest van de referentiepersoon, zou volstaan om het verblijfsrecht vast te stellen overeenkomstig artikel 40ter van de

Vreemdelingenwet. Een dergelijk standpunt is de negatie zelf van het bestaan van wettelijke verblijfsvoorwaarden en kan dan ook niet worden bijgetreden. Verzoeker diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Het is niet kennelijk onredelijk noch onwettig te oordelen dat, nu blijkt dat verzoeker niet ten laste is van zijn vader, hij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfsgrond. Met zijn betoog dat hij zijn onvermogen in zijn land van herkomst voldoende heeft aangetoond; dat hij zijn land van herkomst zonder enige middelen of bezittingen heeft verlaten en dus ook in Griekenland behoeftig was; dat hij in Irak geen enkel onroerend goed bezit; dat een bewijs van onvermogen slechts bijzaak is en dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen en huisvesting beschikt om hem ten laste te nemen, slaagt verzoeker er niet in de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing, met name dat verzoeker niet als 'ten laste van' de referentiepersoon kan worden beschouwd daar hij in staat is om zelf een inkomen uit arbeid te genereren, te weerleggen. Deze motivering is op zich afdoende om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder Griekenland niet als 'land van herkomst' aanvaardt. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoeker hierin niet kan worden gevolgd. In tegenstelling tot de bijlage 20 die het voorwerp uitmaakte van verzoekers beroepsprocedure die heeft geleid tot 's Raads arrest nr. 301 963 van 20 februari 2024, wordt er in de huidige bestreden beslissing nergens vermeld dat Griekenland – waar verzoeker een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend – niet kan worden beschouwd als 'land van herkomst'. In tegendeel, er wordt gemotiveerd *“bovendien worden er geen documenten voorgelegd met betrekking tot eventuele andere bronnen van inkomsten in Irak of Griekenland waardoor het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst niet afdoende is aangetoond”*. Hieruit kan impliciet worden afgeleid dat verweerder zowel Irak als Griekenland als verzoekers land van herkomst beschouwt.

In ieder geval moet worden herhaald dat, zelfs in de hypothese dat Griekenland door verweerder ten onrechte niet zou worden beschouwd als zijnde het land van herkomst, verzoeker er niet in slaagt de determinerende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Zo gaat hij niet in op het motief dat er geen enkel document wordt voorgelegd waaruit blijkt of verzoeker al dan niet enig ander inkomen in Irak zou hebben vergaard. Bijgevolg toont verzoeker niet met concrete stukken aan dat hij weldegelijk onvermogen was in Irak. Verder volgt uit de bestreden beslissing dat ook geen documenten voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker onvermogen was in Griekenland. Tenslotte betwist verzoeker niet dat hij in Irak, Griekenland en België economisch actief was en dus door middel van inkomsten uit arbeid in zijn eigen levensonderhoud kon voorzien. Het motief dat niet blijkt dat verzoeker reeds van in het land van herkomst en tot op heden ten laste was van de referentiepersoon, acht de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig.

Waar verzoeker tenslotte nog bekritiseert dat de huidige bestreden beslissing een exacte kopie zou zijn van de vorige bijlage 20, kan hij niet worden gevolgd. Immers motiveert verweerder in de huidige bestreden beslissing als volgt:

“In het kader van deze aanvraag voegt betrokkene hier nog een attest aan toe van het Real Estate Registration Office van de Iraakse overheid waarin verklaard wordt dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Irak en over geen eigendomsrechten beschikt (dd. 15.05.2024). De relevantie van dit attest kan echter niet worden vastgesteld. Het document werd namelijk opgemaakt jaren nadat betrokkene Irak heeft verlaten. Niets sluit uit dat betrokkene zijn eigendom(men) verkocht alvorens zijn vertrek uit het land. Het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst wordt dan ook niet afdoende aangetoond met dit document.

Aangezien het bovenstaande document het enige nieuwe element is dat werd toegevoegd aan de aanvraag en aldus niet afdoende aantoont dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst, dient tot dezelfde conclusie gekomen te worden als bij de aanvraag van 17.04.2023 (bijlage 20 dd. 17.10.2023): Betrokkene toont met de voorgelegde stortingen en de Iraakse documenten niet aan financieel afhankelijk te zijn van de referentiepersoon. De geldstortingen hebben immers betrekking op de periode na vertrek uit Irak toen verzoeker in Griekenland zou verbleven hebben. Wat betreft het attest vanwege de nationale regionale regering en ministerraar van Koerdistan (15.05.2023), dit attest sluit niet uit dat betrokkene beschikt over onroerende goederen buiten de grenzen van het Sumel directoraat. Bovendien worden er geen documenten voorgelegd met betrekking tot eventuele andere bronnen van inkomsten in Irak of Griekenland waardoor het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst niet afdoende is aangetoond. Te meer aangezien enerzijds uit de asielaanvraag van betrokkene kan blijken dat hij verklaarde economisch actief te zijn geweest in Irak en anderzijds uit het Grieks document proof of awareness for debt tot he public zou afgeleid kunnen worden dat betrokkene ook in Griekenland economisch actief was – bewijs van het tegendeel ligt niet voor. Ten slotte blijkt ook dat betrokkene tijdens zijn verblijf in België ook tewerkgesteld is geweest.”

Verweerder bespreekt aldus weldegelijk de nieuwe bewijsstukken die verzoeker bij zijn aanvraag gezinshereniging van 15 juli 2024 heeft gevoegd. Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij

voorhoudt dat de huidige bestreden beslissing woord voor woord een kopie betreft van de bijlage 20 van 17 oktober 2023.

Het enige middel, voor zover ontvankelijk, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN